

Tuire Tyldum 1950–2015

TEKST

Anne Karen Bakken

Hanne Dahlin

Silja Kårstad

Anne Kristine Wormdal

PUBLISERT 29. februar 2016

Da Lea Tuire Elise Valavuo Tyldum døde 27. november 2015, kom det ikke som noen overraskelse på alle oss som kjente henne som en god venn og kollega, for vi visste at hun hadde kjempet mot kreftsykdommen i noen år. Det var likevel et tungt tap både for oss og for det fagområdet hun brant for: De små barna.

Tuire var født i Imatra i Finland i 1950. Hun ble tidlig interessert i språk, og de gode språkkunnskapene åpnet mange muligheter til utdanning i utlandet. Hun valgte å studere psykologi ved Universitetet i Innsbruck. Diplomoppgaven skrev hun om trafiksikkerhetsarbeid i samarbeid med Kuratorium für Verkehrssicherheit i Innsbruck etter å ha flyttet til Trondheim i 1977.

Da Tuire ble ansatt i BUP-klinikk Sør-Trøndelag for 18 år siden, hadde hun med seg en bred erfaring fra helsestasjon, fra Bufetat, PPT, undervisning og voksenpsykiatri. Hun hadde tidlig ulike lederstillinger og har også i andre roller alltid tatt ansvar for faglig framgang og utvikling på flere områder. De siste ti årene jobbet hun, med et kort avbrudd i BUP-poliklinikken, på Barneklivikken på St. Olavs Hospital. Der bidro hennes engasjement for sårbare sped- og småbarn – ja, også de ufødte – til å forme poliklinikkens profil.

Engasjementet hennes for de små barna og foreldrene deres startet allerede tidlig på 90-tallet. Sammen med en gruppe kolleger utdannet hun seg som terapeut og veileder i Marte Meo-metoden og bidro med dette til at Trondheim kommune tidlig kom i gang med en omlegging av tilbudet til familier og en sterkere satsing på tidlig hjelp til små barn og foreldrene deres. Da hun begynte i BUP-klinikk, tok hun med seg dette fokuset og disse kunnskapene, og hun ble på mange måter en pioner på dette feltet, ikke bare i vår klinikk, men hun påvirket utviklingen gjennom et stort faglig engasjement, og hun etablerte et stort kontaktnett både i Norge og Norden.

I 2004 ble hun kjent med behandlingsmetoden Theraplay, og særlig ble hun interessert i MIM (Marschak Interaction Method) som et redskap til å observere og analysere samspill mellom foreldre og barn. Tuire etablerte et godt samarbeid med kolleger i Theraplay-miljøet i Finland som hadde videreutviklet MIM-metoden. Det ble raskt klart både for henne og etter hvert også mange i det voksende fagmiljøet for sped- og småbarn i Norge, at denne metoden var nyttig og dekket et behov for systematisk observasjon av samspill mellom barn og foreldre. Etter en utprøvingsperiode gikk hun i gang med å oversette den finske håndboken til norsk, og den var ferdig i 2011. Tuire ble en engasjert og verdsatt kursholder og veileder i metoden i hele Norge.

Høyt verdsatt var hun også som veileder for unge psykologer. Hun ble sett på og opplevd som en «ordentlig» psykolog, sånn som psykologer «skal være». Hun bevarte til det siste en genuin interesse for selv å lære og utvikle seg, gjennom fordypning i nye metoder, men også i møtet med dem hun veiledet og møtte på sin vei.

Tuire var visjonær og en pioner i spedbarns- og småbarnsfeltet også gjennom å være en sterk fremsnakker av andre helseprofesjoner, for tverrfaglig samarbeid, og for å gjøre barnepsykiatrien mer tilgjengelig – ved å «gå ut av våre kontorer» og møte barn og foreldre på andre arenaer, som helsestasjoner og barnehager.

Engasjementet i barn og verdsettingen av en god familie tok hun også med seg inn i sin egen familie, med barn og etter hvert også barnebarn som hun betydde svært mye for. Som kollega var hun mentalt til stede, engasjert, lyttende, åpen for det nye, varm og raus på andres vegne. Vi savner henne inderlig.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 53, nummer 3, 2016, side 237

TEKST

Anne Karen Bakken

Hanne Dahlin

Silja Kårstad

Anne Kristine Wormdal